

οικήσεω; τὴν λέξιν, ὡς μὴ πρέπουσαν Θεῷ, ἀνθρώπων ἐστὶ τῶν ἐχόντων * τῶν ἀτόπως λεγομένων τὴν αἰσθησιν. Ἡ γὰρ κακέμφοτος λέξις; κακέμφοτον ἔχει καὶ τὴν ἐννοιαν. Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐθήκαμεν ἐν τῇ ἐρωτήσει τὸν τρόπον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ οικήσεως, ὃν ὁ ἀποκρινάμενος διέβαλεν· ἀλλὰ τὸ, Εἰ ἀγέννητός ἐστιν ὁ οὐρανός, οὐκ ἐστὶ τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ λέγοντες κατοικεῖν τὸν Θεὸν ἐν αὐτῷ, ἐφ' ὕψει λέγουσι τοῦ Θεοῦ κατοικοῦντος ἐν τῷ οὐρανῷ οὐκ αὐτοῦ. Οἶκον δὲ καὶ θρόνον λέγομεν τοῦ Θεοῦ τὸν οὐρανόν, οὐχ ὡς τοῦ Θεοῦ τούτου πρὸς οἴκησιν ἢ πρὸς καθέδραν χρήζοντος, ἀπεριγράπτου καὶ ἀνενδεοῦς παντελῶς ὑπάρχοντος· ἀλλ' ἵνα μὴ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως, καὶ τὸ ἀφθαρτον τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἀφορῶντες, Θεὸν τοῦτον, ἡ ἰσότημον Θεῷ ὑπολάβωμεν, διὰ τοῦτο ὀνομάζομεν αὐτὸν οἶκον καὶ θρόνον τοῦ Θεοῦ· ταύταις ταῖς ὀνομασίαις πάσης τῆς πρὸς τὸν Θεὸν κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς τῆς οὐσίας προσηγορίας κοινωνίας αὐτὸν χωρίζοντες. Ὡςπερ γὰρ ὁ οἶκος καὶ ὁ θρόνος ὕστερός ἐστι τοῦ πεποιηκότος αὐτὸν, οὕτως καὶ ὁ οὐρανός ὕστερός ἐστι τοῦ Θεοῦ, ὡς γεννητός τοῦ ἀγεννήτου. Καὶ εἰ ἀφθαρτον λέγομεν τὸν οὐρανόν τὸ νῦν, οὐ συνωνύμως αὐτὸν τῷ Θεῷ ὀνομάζομεν ἀφθαρτον· ὁ μὲν γὰρ Θεὸς ἀκτίστως ἐκ τῆς αὐτοῦ οὐσίας καὶ ἀίδίως τὸ ἀφθαρτον ἔχει· ὁ δὲ οὐρανός χτιστῶς ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ βουλήσεως ἔχει τὸ ἀφθαρτον πρὸς τὴν χρεῖαν τῶν τῆδε· καὶ πληρωθείσης τῆς χρεῖας, εἰς ἕτερον τρόπον ἀφθαρσίας μεταφέρεται. Ὁ γὰρ δεδοκώς αὐτῷ Θεὸς σώματος μέγεθος, ὅσον ἡβουλήθη καὶ οὐχ ὅσον ἡδυνήθη (ἡδύνατο γὰρ ποιῆσαι αὐτὸν τῷ μεγέθει πολὺ μείζονα ἢ ὅπερ ἐστὶ), νῦν αὐτὸς αὐτὸν ἔταξε τῷ οὐρανῷ ὅρῳ ἐν ἀφθαρσίᾳ διαμένειν, ἕως τοῦ καιροῦ τῆς τῶν ὄντων εἰς τὸ κρεῖττον μεταποιήσεως κατὰ τὴν πίστιν τῶν ὀρθοδόξων, τῶν ἐκ διδασκαλίας τοῦ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀποκριναμένου.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ἙΛΛΗΝΑΣ (1).

α'. Ἡ φύσις ἡ ποιούσα τὰ φυσικά, ἐὰν μὴ προηγουμένως γίνηται ὑπὸ τοῦ μὴ κατὰ φύσιν ποιούντος, οὔτε ὑπάρχει οὔτε ποιεῖ.

β'. Ὅτι οὐχ ἀπλῶς πᾶν πρᾶγμα γεννητὸν τε καὶ φθαρτὸν ἐν τῇ γενέσει ἔχει τὸν τετραμερῆ χρόνον, ἀρχὴν καὶ ἐπίδοσιν, ἀκμὴν καὶ παρακμὴν, ἀλλὰ τὸ φύσει ἢ τέχνῃ γινόμενον.

γ'. Εἰ τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασι καλεῖται ὁ Θεὸς πᾶν εἴ τι καλεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀνάγκη ἔπεσθαι τῷ Θεῷ διὰ τὸ ὄνομα, ὅσα ἔπεται τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι. Καλεῖται δὲ ὁ Θεὸς καὶ ἀλήθεια καὶ ἀγαθός· καὶ τῇ μὲν ἀληθείᾳ ἀντίκειται τὸ ψεῦδος, τῷ δὲ ἀγαθῷ τὸ κακόν· τῷ δὲ Θεῷ οὐδὲν ἀντίκειται. Τοῦτο μὴ νοήσας ὁ Πλάτων ὑπεναντίον τι ἐδογμάτισε τῷ Θεῷ, κακὸν ἀναγκαζόν τε καὶ αἰδίων.

* Leg. οὐκ ἐχόντων.

(99) Vel delendum καὶ, vel vertendum : *Deum*, ut et Responsor testatur, *cognoverunt*.—*Ex Addendis et Emendandis*.

(1) *Πρὸς τοὺς Ἑλληνας*. Hæ quæstiones sive observationes, quæ præcipue Aristotelem ferunt, appositæ fuerunt a R. Stephano duobus locis, pri-

mo a cælo habitationem, ut Deo indecoram, hominum est non intelligentium quid sit absurde dictum. Vitiosa enim dictio vitiosum habet et sensum. Nos autem non posuimus in interrogatione vituperatum a responsore modum, quo Deus habitat in cælo, sed sic : Si ingenitum est cælum, non est Dei, et qui dicunt Deum in eo habitare, id in contumeliam Dei dicunt habitantis in cælo non suo. Solium autem et domum Dei dicimus cælum, non quod eo indigeat ad habitandum, cum incircumscrip-tus, ac nullius rei prorsus indigus sit. Sed ne magnitudinem illius subsistentiæ et incorruptibilitatem substantiæ intuitentes Deum illud aut honore æquale Deo suspicemur; propterea vocamus illud domum et solium Dei, his nominibus ab omni illud cum Deo secundum

533 substantiam et substantiæ appellationes communione excludentes. Quemadmodum enim domus et solium posteriora sunt eo qui illa fecit, ita cælum posterius Deo, ut genitum ingenito. Quod si cælum in præsentia incorruptibile dicimus, non itidem, ut Deum, incorruptibile dicimus. Nam Deus increate ex sua ipsius essentia et sempiternæ habet incorruptibilitatem; cælum autem create ex Dei voluntate habet incorruptibilitatem ad usum præsentis status, et impleto usu in alium transfertur incorruptibilitatis modum. Nam qui dedit ei Deus corporis magnitudinem quantam voluit, non quantam potuit (potuisset enim illud multo majus, quam est, facere), nunc ipse statuit, ut propriis finibus circumscriptum in incorruptibilitate permaneat usque ad tempus rerum in melius transmutationis, secundum fidem orthodoxorum, qui ex doctrina cogniti ipsis Dei Deum cognoverunt, et secundum testimonium responsoris.

γνωσθέντος αὐτοῖς Θεοῦ Θεὸν ἐγνωκότων, καὶ (99)

ADVERSUS GRÆCOS.

1. Natura quæ facit naturalia, nisi prius ab eo facta sit, qui ex natura non agit, neque existit neque facit.

2. Non simpliciter quælibet res genita et corruptibilis in generatione quadripartitum tempus, ortum et auctum, vigorem et senectam habet, sed ea quæ natura vel arte fit.

3. Si nominibus nostris Deus appelletur, quidquid tandem appelletur, necesse non est ut quæcunque nostro adjuncta sunt nomini, ea Deo propter nomen adjungantur. Vocatur autem Deus et veritas et bonus. Ac veritati falsum, bono opponitur malum : Deo autem nihil opponitur. Hoc quia Plato ignoravit, contrarium quiddam Deo statuit, malum necessarium et æternum.

mum quidem post Confutationem Aristotelicorum dogmatum, deinde post Quæstiones et Responsiones ad orthodoxos. Sed, quod mireris tanto viro excidisse, multo accuratiora hæc sunt in priore loco quam in postremo, ubi etiam nonnullis lacunis deformata sunt.

4. Non est quidquam quod sit, quin aliquid sit : A veluti corpus non est quin tale corpus sit. At si materia, ut tale quidpiam sit, non habet, neque ut sit, habet : nam aliquid esse separari ab esse non potest.

5. Natura et ars e substantiis faciunt, quæ quidem faciunt; veluti natura e satu creat hominem, et satum ex homine : substantiæ autem sunt, et satus, et homo. Similiter et artes ex ære faciunt statuam, et e lateribus domum : substantiæ autem sunt et æs et lateres. Itaque si materia substantia non sit, quis est qui ex ipsa facit ea quæ ex ipsa fiunt, cum natura et ars aliquid ex eo, quod non est substantia, facere nequeant?

6. Si, ut ait Aristoteles, corpus exstat neque B grave neque leve, nec unum ex quatuor elementis, nec ex quatuor elementis constans; videlicet, si hoc verum est, corpus erit nec calidum nec frigidum, vel natura vel perpeessione. Nam quod vel natura **534** vel perpeessione calidum aut frigidum est, vel unum e quatuor elementis est, vel e quatuor constat elementis. Quod si corpus non est nec natura nec perpeessione calidum aut frigidum, neque etiam corpus erit nec grave nec leve, quodque nec quatuor elementorum unum sit, nec ex quatuor constet elementis. Quomodo ergo calidum dicit ætherem ob motum cœlestis corporis, et eorum quæ in illo moventur corporum? Quæ enim motionibus calefaciunt corpora, prius ipsa incalescunt, quam ea quæ ab ipsis calorem concipiunt : quod si incalescunt, nimirum perpeessione incalescunt. Si vero perpeessione, nempe mutatione. Si mutatione, contrarii in contrarium mutatione videlicet. Contrarium vero frigori est calor : quocirca e frigido mutantur in calidum. Sed quia nullum corpus est quod e frigido in calidum perpeessione mutetur, nec tamen quatuor elementorum unum sit, aut ex quatuor constet elementis; propterea corpus cœleste non aliud est elementum ab elementis quatuor; calefit enim perpeessione, dum e frigido in calidum mutatur.

7. Si, quæ motu calefiunt corpora, majore motu magis calefiunt : quomodo, si secundum Aristotelem sol corpus est non natura calidum sed motu, non majore motu magis calefit vel calefacit, sed semper in motus inæqualitate æqualem retinet calorem?

(2) *Μὴ τὸδε σῶμα.* R. Stephanus posteriore loco et aliæ editiones habent ἀλλ' ἢ τὸδε σῶμα.

(3) *Τὰ γεγονότα ἐξ αὐτῆς.* Hæc deerant apud Stephanum posteriore loco, et a Sylburgio ascita sunt ex posteriore.

(4) *Εἰ ἀληθὲς τοῦτο, ἔσται.* Corrupte apud Stephanum secundo loco et in aliis editionibus, εἰ ἀληθὲς τοῦτό ἐστι σῶμα.

(5) *Ἡ τῶν τεσσάρων στοιχείων ἐστίν, ἢ ἐκ.* Hæc desumpsit Sylburgius ex priore apud Stephanum loco.

(6) *Οὐδ' ἄρα.* Stephanus posteriore loco et Sylburgius οὐκέτι. Mox Stephanus priore loco τῶν ἐν

δ'. Οὐκ ἔστι τι ἐν μὴ τὸδε τι ἐν · οἷον οὐκ ἔστι σῶμα μὴ τὸδε σῶμα (2) ἐν. 'Αλλ' εἰ ἡ ὕλη τὸ εἶναι τὸδε οὐκ ἔχει, οὐδ' ἄρα τὸ εἶναι ἔχει · ἀχώριστον γὰρ τοῦ εἶναι τὸ τὸδε εἶναι.

ε'. Ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἐκ τῶν οὐσιῶν ποιῶσιν ἄπερ ποιῶσιν · οἷον ἐκ σπέρματος ποιεῖ ἡ φύσις τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐξ ἀνθρώπου τὸ σπέρμα · οὐσίαι δὲ εἰσι τὸ τε σπέρμα καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ὡσαύτως καὶ αἱ τέχναι ποιῶσιν ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἀνδριάντα, καὶ ἐκ πλίνθων οἰκίαν · οὐσίαι δὲ εἰσιν ὁ τε χαλκὸς καὶ αἱ πλίνθοι. Τοίνυν τῆς ὕλης οὐσίας οὐκ οὕσης, τίς ἐστίν ὁ ποιήσας ἐξ αὐτῆς τὰ γεγονότα ἐξ αὐτῆς (3), τῆς φύσεως τε καὶ τῆς τέχνης ἀδυνατούσης ποιεῖν τι ἐκ μὴ οὐσίας;

ς'. Εἰ, καθὼς φησιν Ἀριστοτέλης, ἔστι σῶμα μήτε βαρὺ, μήτε κοῦφον, μήτε ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, μήτε ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων, δῆλον ὅτι, εἰ ἀληθὲς τοῦτο, ἔσται (4) σῶμα μήτε θερμὸν μήτε ψυχρὸν, μήτε κατὰ φύσιν, μήτε κατὰ πάθος · τὸ γὰρ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ πάθος θερμὸν ἢ ψυχρὸν, ἢ τῶν τεσσάρων στοιχείων ἐστίν, ἢ ἐκ (5) τῶν τεσσάρων ἐστὶ στοιχείων. Εἰ δὲ σῶμα οὐκ ἔστι μήτε κατὰ φύσιν θερμὸν ἢ ψυχρὸν μήτε κατὰ πάθος, οὐδ' ἄρα (6) ἐστὶ σῶμα μήτε βαρὺ, μήτε κοῦφον, μήτε ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, μήτε ἐκ τεσσάρων στοιχείων. Πῶς οὖν λέγει θερμὸν εἶναι τὸν αἰθέρα διὰ τὴν κίνησιν τοῦ οὐρανοῦ σώματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ κινουμένων σωμάτων; Τὰ γὰρ ταῖς κινήσεσι θερμαίνοντα σώματα πρὸ τῶν θερμαινομένων (7) ὑπ' αὐτῶν θερμαίνεται. Ἀλλ' εἰ θερμαίνεται, δῆλον, ὅτι κατὰ πάθος θερμαίνεται · εἰ δὲ κατὰ πάθος, δῆλον, ὅτι καὶ κατ' ἀλλοίωσιν (8) · εἰ δὲ κατ' ἀλλοίωσιν, δῆλον, ὅτι καὶ κατὰ μεταβολήν · εἰ δὲ κατὰ μεταβολήν, δῆλον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς τὸ ἐναντίον μεταβάλλεται. Ἐναντίον δὲ τῷ θερμῷ τὸ ψυχρὸν · ἐκ τοῦ ψυχροῦ ἄρα εἰς τὸ θερμὸν μεταβάλλεται. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἔστι σῶμα ἐκ τοῦ ψυχροῦ εἰς τὸ θερμὸν κατὰ πάθος μεταβαλλόμενον, μὴ ἐν μήτε ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, μήτε ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων, διὰ τοῦτο οὐκ ἔστι τὸ οὐράνιον σῶμα ἕτερον στοιχεῖον παρὰ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα. Θερμαίνεται γὰρ κατὰ πάθος ἐκ τοῦ ψυχροῦ εἰς τὸ θερμὸν μεταβαλλόμενον.

ζ'. Εἰ τὰ ἐκ τῆς κινήσεως θερμαίνόμενα σώματα τῷ πλείονι τῆς κινήσεως πλείονως θερμαίνεται, πῶς, εἰ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην σῶμά ἐστίν ὁ ἥλιος, οὐ κατὰ φύσιν θερμὸν, ἀλλὰ κατὰ κίνησιν, τῷ πλείονι (9) τῆς κινήσεως πλείονως οὔτε θερμαίνεται οὔτε θερμαίνει, ἀλλ' ἀεὶ τῷ ἀνίσῳ τῆς κινήσεως τὸ ἴσον ἔχει τῆς θερμότητος;

αὐτῇ referendo ad κίνησιν.

(7) *Πρὸ τῶν θερμαινομένων.* R. Stephanus posteriore loco et Sylburgius εἰ πρὸ τῶν θερμαινομένων ὑπ' αὐτῶν θερμαίνεται, δῆλον ὅτι κατὰ πάθος θερμαίνεται.

(8) *Καὶ κατ' ἀλλοίωσιν.* Conjunctionem ex posteriore loco Stephani desumpsit Sylburgius et mox ante κατὰ μεταβολήν. Paulo post bis legitur, μεταβλήσεται priore loco.

(9) *Τῷ πλείονι.* Corrupte apud Stephanum posteriore loco et apud Sylburgium εἰ τῷ πλείονι. Mox πλείονως desumptum ex posteriore loco.

η'. Εἰ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ὁρος τῆς οὐσίας ἐστὶ τὸ τῶν ἐναντίων ἀνὰ μέρος δεκτικὸν, πῶς λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς Ἀριστοτέλης τὴν ὕλην μὴ οὐσίαν, οὖσαν τῶν ἐναντίων ἀνὰ μέρος δεκτικὴν, τῆς στερήσεως γὰρ καὶ ἔξεως;

Εἰ ὁ στερούμενος (10) τοῦ εἶναι τόδε οὕτως καὶ τοῦ εἶναι ἐστέρηται, πῶς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης ἀδύνατον ἐκ τοῦ πάντη (11) μὴ ὄντος γενέσθαι τι, τῆς ὕλης κατ' αὐτὸν ἀμφοτέρων στερουμένης, καὶ τοῦ εἶναι, καὶ τοῦ τόδε εἶναι;

θ'. Εἰ ἐκ τοῦ πάντη μὴ ὄντος οὐ γίνεται τι, ὁῦλον, ὅτι ἐκ τοῦ ὄντος γίνεται τι. Ἀλλ' ἐπεὶ ἡ ὕλη (12) τοῦτο, πῶς ἀληθεύει Ἀριστοτέλης λέγων τὴν ὕλην οὐχ ὄν;

ι'. Εἰ μὴ ἀλλοιοῦται ἡ ὕλη, οὐ δυνατόν (13) γενέσθαι τι ἐξ αὐτῆς. Ἀλλ' εἰ πᾶν τὸ ἀλλοιούμενον ἐκ τοῦδε εἰς τόδε ἀλλοιοῦται, οὐκ ἔστι δὲ ἡ ὕλη τόδε, οὐκ ἄρα ἀλλοιοῦται· διὸ οὐδὲ γίνεται τι ἐξ αὐτῆς.

ια'. Εἰ μὴ ἐκ τοῦ (14) τυχόντος εἰς τὸ τυχὸν οὐ γίνεται μεταβολή, ἀλλ' εἰς τὸ ἐναντίον ἐν τῷ αὐτῷ γίνεται, οἷον ἐν τῇ ποιότητι οὐ γίνεται μεταβολή ἐκ τοῦ λευκοῦ εἰς τὸ μέγα, ἀλλ' εἰς τὸ μέλαν· κατὰ τί οὖν μεταβάλλεται ἡ ὕλη ἐν τῇ γενέσει τῶν ἐξ αὐτῆς γινομένων οὐσιῶν, οὐδὲν ἔχουσα δυνάμενον μεταβάλλεσθαι;

ιβ'. Εἰ ὥσπερ ἐν τοῖς ζῳϊκοῖς τὸ ζῶον καὶ ἐν τοῖς χρωϊκοῖς τὸ χρῶμα, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ὕλικοῖς ἡ ὕλη, πῶς ἀναιρουμένων τῶν ζῳϊκῶν, συναναιρεῖται καὶ τὸ ζῶον· καὶ ἀναιρουμένων τῶν χρωϊκῶν, ἀναιρεῖται καὶ τὸ χρῶμα· καὶ ἀναιρουμένων τῶν ὕλικῶν, οὐκ ἀναιρεῖται καὶ ἡ ὕλη; Εἰ δὲ συναναιρεῖται τοῖς ὕλικοις ἡ ὕλη (15), πῶς προϋπάρχει τῶν ὕλικῶν ἡ ὕλη;

ιγ'. Εἰ τὸ ἀπέχειν καὶ τὸ μετέχειν τῶν ὄντων ἐστὶ, ὁῦλον, ὅτι τὸ πάντη μὴ ὄν οὔτε ἀπέχει τινός, οὔτε μετέχει. Πῶς οὖν μετέχει ἡ ὕλη τῆς στερήσεως, καὶ τῶν (16) ὄντων οὐκ ἔστιν;

ιδ'. Εἰ ἀδύνατον τὸ αὐτὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἀμφοτέρας κινεῖσθαι τὰς κινήσεις, τὴν τε κατὰ φύσιν καὶ τὴν παρὰ φύσιν, πῶς ὁ ἥλιος κατὰ φύσιν μὲν κινεῖται ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς εἰς δύσιν, παρὰ φύσιν δὲ ἀπὸ τῆς δύσεως εἰς ἀνατολήν, διὰ τὴν σφαῖραν; Οὐ γὰρ δυνατόν τὸ αὐτὸ ἐν τῷ αὐτῷ τὰς ἐναντίας κατὰ φύσιν κινεῖσθαι κινήσεις.

ιε'. Τοῦ ἡλίου μὴ ὄντος, περιττός ἦν ὁ ὀφθαλμός· καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ μὴ ὄντος, περιττός ἦν ὁ ἥλιος· ἀλλ' ἐπειδὴ δι' ἐκάτερον ἀναγκαῖος ἐκάτερος, γενητὸς ἄρα ἐκάτερος. Τὸ γὰρ ἀγένητον δι' οὐδὲν ἐστὶν ἀγένητον, ἀλλὰ δι' αὐτὸ μόνον, μᾶλλον δὲ οὐ δι' αὐτό· ἀναίτιον γὰρ τὸ ἀναίτιον (17).

(10) Εἰ ὁ στερούμενος. R. Stephanus posteriore loco et Sylburgius εἰ δὲ ὁ στερούμενος.

(11) Πάντη. Deest in priore loco apud Stephanum.

(12) Ἀλλ' εἰ ἡ ὕλη. Stephanus posteriore loco et Sylburgius ἀλλ' ἐπεὶ ὕλη.

(13) Οὐ δυνατόν. R. Stephanus posteriore loco et Sylburgius ἀδύνατον et mox οὐ γίνεται τι.

(14) Ἐκ τοῦ. Ibidem habent εἰ ἐκ τοῦ, et mox per-

8. Si secundum Aristotelem definitio substantiæ est, ut contrariorum per vices sit capax; quomodo rursus idem dicit Aristoteles materiam non esse substantiam, cum sit contrariorum per vices capax, nempe privationis et habitus?

Si qui non habet ut tale aliquid sit, neque etiam esse habet: quomodo dicit Aristoteles fieri non posse, ut ex eo, quod omnino non est, aliquid fiat, cum secundum illum materia neutrum habeat, neque ut sit, neque ut tale aliquid sit?

9. Si ex eo, quod omnino non est, nihil gignitur, certum est ex eo quod est, gigni aliquid. Quod si id materia est, quomodo Aristoteles vera loquitur, materiam non esse ens pronuntians?

10. Si materia non immutatur, fieri nequit ut ex ea fiat aliquid. Sed si quidquid immutatur ex tali aliquo in tale aliquid immutatur, non est autem tale aliquid materia, nec proinde immutatur. Quare nihil fit ex ea.

11. Si ex quolibet non fit in quodlibet mutatio, sed in id quod eodem in genere contrarium; velut in qualitate non fit mutatio candidi in magnum, sed in nigrum: qua igitur re materia in generatione earum, quæ ex ipsa fiunt, substantiarum mutabitur, cum nihil habeat quod mutari possit?

535 12. Si, quemadmodum in animalibus animans, et in coloratis color, ita et in materialibus materia: qui fit ut, cum sublatis animalibus tollatur et animans, et sublatis coloratis simul tollatur et color, materialibus sublatis, non tollatur et materia? Sin una cum materialibus simul materia tollitur, quomodo prius existit materia quam materialia?

13. Si carere et recipere entium est, liquet id quod omnino non est, nec carere ulla re nec eam recipere. Quomodo igitur privationem recipit materia, quæ ex entibus non est?

14. Si impossibile est ut idem in eodem utroque incitetur motu, et eo qui juxta naturam, et eo qui præter naturam est, quomodo sol juxta naturam quidem ab oriente movetur in occidentem, præter naturam autem ab occidente in orientem, propter globum sive sphaeram? Fieri enim nequit ut idem in eodem natura contrariis concitetur motibus.

15. Si sol non esset, supervacaneus esset oculus; et si oculus non esset, supervacaneus esset sol. Sed cum uterque propter utrumque sit necessarius, genitus profecto uterque. Nam id quod ingenitum est, nullius gratia ingenitum est, sed propter seipsum duntaxat, ac potius ne propter seipsum quidem. Præter causam enim est, cujus causa non est.

verse ἐκ τοῦ λευκοῦ εἰς ἄλλο τι, ἀλλ' εἰς τὸ μέλαν. Paulo post priore loco legitur μεταβλήσεται et μηδὲν ἔχουσα.

(15) Εἰ δὲ . . . τῶν ὕλικῶν ἡ ὕλη. Hæc desunt priore loco.

(16) Καὶ τῶν ὄντων. Posteriore loco et in aliis editionibus ἐπεὶ τῶν ὄντων.

(17) Ἀλλὰ . . . τὸ ἀναίτιον. Hæc decrant priore loco.

16. Si fieri non potest, tempore exstante, ut id A quod gignitur, gignatur quidem secundum causam, non vero secundum tempus: quomodo Græci dicunt, mundum genitum esse secundum causam, non autem secundum tempus?

17. Si fieri non potest ut mundus absque anno sit, quomodo æternus est et ingenitus, cum annus non sit æternus, sed ex circuitu dierum complurium constet?

18. Si annus genitus, quomodo ingenita et æterna quæ in anno sunt?

ις'. Εἰ ἀδύνατον χρόνου ὄντος τὸ γενόμενον γανέσθαι μὲν κατ' αἰτίαν, οὐ κατὰ χρόνον δὲ, πῶς λέγουσιν οἱ Ἕλληνες τὸν κόσμον γεγενῆσθαι κατ' αἰτίαν, καὶ οὐ κατὰ χρόνον;

ιζ'. Εἰ ἀδύνατον τὸν κόσμον εἶναι χωρὶς ἐνιαυτοῦ, πῶς αἰδῖος καὶ ἀγέννητος ὁ κόσμος, τοῦ ἐνιαυτοῦ οὐκ ὄντος αἰδίου, ἀλλ' ἐκ τῆς περιόδου πλειόνων ἡμερῶν τὸ εἶναι ἔχοντος;

ιη'. Εἰ γεννητὸς ὁ ἐνιαυτὸς, πῶς ἀγέννητα καὶ αἰδία τὰ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Περὶ τοῦ ἀσωμάτου, καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

QUÆSTIONES GRÆCÆ

AD CHRISTIANOS

De incorporeo, et de Deo, et de Resurrectione mortuorum.

1. Unde constat an aliquid sit incorporeum, et B an sit incorporeum?

2. Unde constat, ipsum in seipso esse posse extra corpus, et num sit ipsum in seipso incorporeum?

3. Unde patet an corpore pulchrius sit incorporeum, et an corpore non pulchrius incorporeum?

4. Quid est incorporeum: utrumne anima, an melius anima, veluti Deus?

5. Qua re differt anima a Deo?

6. Et unde liquet an prorsus sit Deus?

7. Ac si Deus est, quærendum num faciat feceritve aliquando, facturuseve sit quidpiam aliquando?

8. Et an fecerit, faciatve, facturuseve sit?

9. Et quid faciat, et quomodo faciat, sua volun- C tate, an præter voluntatem?

536 10. Et si suapte voluntate, instrumentone usus, an absque instrumento?

11. Et si præter voluntatem, utrum etiam præter rationem facit sine cogitatione et deliberatione, an cum aliqua iudicii consideratione?

12. Et si cum consideratione, qua re indigens consideratione opus habet? Sin absque consideratione, quamnam ratione investigandum.

13. Et si demus fieri quidquam ab eo, num id D quod fit, incorruptibile an corruptibile? Ac si quidem incorruptibile, dubitamus an quod omnino factum sit, incorruptibile esse possit, et qua ratione? Et si interit, qua re differunt immortalis opera ab

α'. Πόθεν δῆλον εἰ ἔστι τι ἀσώματον, καὶ εἰ ἔστιν ἀσώματον;

β'. Πόθεν δῆλον, ὅτι αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ δύναται εἶναι ἐκτὸς σώματος, καὶ εἰ ἔστιν αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ ἀσώματον;

γ'. Πόθεν δῆλον εἰ ἔστι κάλλιον τὸ ἀσώματον τοῦ σώματος, καὶ εἰ οὐ κάλλιον τὸ ἀσώματον τοῦ σώματος;

δ'. Τί ἔστι τὸ ἀσώματον· πότερον ψυχῇ, ἢ κρεῖττον ψυχῆς, οἷον Θεός;

ε'. Καὶ τίνι διαφέρει ψυχῇ Θεοῦ;

ς'. Καὶ πόθεν δῆλον εἰ ὅλως ἐστὶ Θεός;

ζ'. Καὶ εἰ ἔστι Θεός, ζητητέον εἴτε ποιεῖ, εἴτε ἐποίησέ ποτε, εἴτε καὶ μέλλει ποιεῖν τὸ ὃ τί ποτε;

η'. Καὶ εἴτε ἐποίησεν, εἴτε ποιεῖ, εἴτε ποιήσει;

θ'. Καὶ τί ποιεῖ, καὶ πῶς ποιεῖ, εἴτε μετὰ βουλῆς, εἴτε καὶ ἄνευ βουλῆς;

ι'. Καὶ εἰ μετὰ βουλῆς, ὀργάνῳ κεχρημένος, ἢ ἄνευ ὀργάνου;

ια'. Καὶ εἰ ἄνευ βουλῆς, πότερον ἀλόγως ποιεῖ ἄνευ διανοίας καὶ ἐπισκέψεως, ἢ μετὰ τινος ἐπικρίσεως;

ιβ'. Καὶ εἰ μετὰ ἐπικρίσεως, τίνος ἐνδεία ἐπικρίσεως δεῖται; εἰ δὲ ἀκρίτως, ποῖῳ τῷ λόγῳ διερευνητέον.

ιγ'. Καὶ εἰ δολῆμεν γίνεσθαι τι παρ' αὐτοῦ, πότερον τὸ γινόμενον ἄφθαρτον ἢ φθαρτόν; καὶ εἰ μὲν φθαρτόν, ἀποροῦμεν εἰ τὸ ὅλως γεννητὸν ἄφθαρτον δύναται εἶναι, καὶ ποῖῳ τῷ λόγῳ; Καὶ εἰ φθείρεται, τί διαφέρει τὰ τοῦ ἀθανάτου ἔργα τῶν ἀνθρωπίνων (18);

(18) Ἀνθρωπίνων. Deest καὶ γάρ, aut aliquid simile. Paulo ante leg. καὶ εἰ μὲν ἄφθαρτον . . . καὶ τοῖῳ λόγῳ.